

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Z. Š.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 9. 8. 2016 se žalobkyně domáhá ochrany před nezákonným zásahem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který spatřuje v jeho tvrzení, že „společné rozhodnutí č. j. MUFO 15644/2014, sp. zn. MUFO_S 2448/2013 ze dne 27. 6. 2014 a územní rozhodnutí č. j. MUFO 16009/2013, sp. zn. MUFO_S 1659/2013 ze dne 16. 8. 2013 jsou z důvodu uplynutí

času nepřezkoumatelná a je nutné je považovat za bezvadná“. Žalobkyně má za to, že postup žalovaného je nezákonný, neboť toto tvrzení považuje za nepravdivé. Roční lhůta stanovená v ust. § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro zahájení přezkumného řízení neuplynula, neboť podnět k zahájení přezkumného řízení žalovaná dala již v rámci svého podání ze dne 6. 8. 2014.

Žalovaný k podané žalobě uvedl, že žádost žalobkyně ze dne 6.8.2014 o prošetření sdělení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu, č. j. MUFO 15447/2014 ze dne 27. 6. 2014 nelze považovat za podnět k přezkumu. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje jí zamítnout.

B.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovanému bylo dne 8. 8. 2014 doručeno podání žalobkyně, v jehož úvodu žalobkyně žádala o prošetření sdělení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu, č. j. MUFO 15447/2014 ze dne 27. 6. 2014. Krajský úřad předmětné podání posoudil dle obsahu jako žádost o prošetření sdělení stavebního úřadu, nikoliv jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobkyně se následně žádostí ze dne 6. 6. 2015 domáhala učinění opatření proti nečinnosti, kdy mimo jiné uvedla, že se žalovaný nezabýval jejím podnětem k zahájení přezkumného řízení. Ministerstvo pro místní rozvoj, jakožto nadřízený správní orgán příslušný k učinění opatření proti nečinnosti dle ust. § 80 odst. 1 správního řádu závěr žalovaného potvrdil a uvedl, že neshledal podmínky k přijetí opatření proti nečinnosti. Žalobkyně následně dne 22. 12. 2015 podala podnět k přezkumnému řízení. Dne 18. 4. 2016 tento podnět doplnila. Podnět byl nadřízeným správním orgánem postoupen žalovanému, kdy tento reagoval sdělením č. j. MSK 98453/2016 ze dne 26. 7. 2016, jehož část a závěry v něm uvedené, tedy že „společné rozhodnutí č. j. MUFO 15644/2014, sp. zn. MUFO_S 2448/2013 ze dne 27. 6. 2014 a územní rozhodnutí č. j. MUFO 16009/2013, sp. zn. MUFO_S 1659/2013 ze dne 16. 8. 2013 jsou z důvodu uplynutí času nepřezkoumatelná a je nutné je považovat za bezvadná“, považuje žalobkyně za nezákonný zásah. S tímto tvrzením zcela nesouhlasí.

Žalobkyně v podání ze dne 1. 2. 2017 i u jednání dne 15. 3. 2017 setrvala na svém stanovisku, taktéž žalovaný u jednání setrval na svém stanovisku.

Krajský soud vycházel při posouzení namítaného nezákonného zásahu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

C.

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Zdejší soud zabýval otázkou aktivní věcné legitimace žalobkyně, tedy otázkou důvodnosti návrhu u zásahové žaloby. Je nutno zkoumat pět podmínek. Vymezením těchto podmínek se zabýval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) kupříkladu v rozsudku č. j. 5 Afs 266/2015-29 ze dne 3. 6. 2016 (veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 – 20, nebo rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Afs 125/2014 - 32).“*

Stejně jako NSS v označeném rozhodnutí, se i krajský soud zabýval otázkou, zda byla žalobkyně v důsledku sdělení žalovaného č. j. MSK 98453/2016 ze dne 26. 7. 2016 přímo zkrácena na svých právech a dospěl k závěru, že tímto sdělením nebyly žalobkyni uloženy žádné povinnosti ani omezena její práva. K přezkumu postupu správního orgánu, který nevyhoví podnětu k uplatnění dozorčího prostředku se zdejší soud již vyjadřoval (k tomu blíže rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 134/2016-21 ze dne 5. 1. 2017). Užití dozorčího prostředku je z hlediska toho, kdo k němu dává podnět, nenárokové, neslouží totiž k realizaci veřejných subjektivních práv jednotlivců, nýbrž k ochraně veřejného zájmu na zákonnosti výkonu veřejné správy. Na tomto stanovisku stojí judikatura správních soudů neměnně od svých prvopočátků až do současnosti. Již bývalý správní soudní dvůr ve Vídni vyslovil, že *„užití státního dozorčího práva se uskutečňuje pouze ve veřejném zájmu a právo strany na to, aby úřad v konkrétním případě užil toto oprávnění k ochraně jejích práv, neexistuje, neboť uplatnění práv strany lze dosáhnout jen v řádném instančním postupu“* (nález č. 3550 ze dne 17. 11. 1888, publ. pod č. Budw. 4348). Strana dovolávající se dozorčího práva nemá nárok ovlivnit, zda a jakým způsobem státní úřad toto právo užije (nález bývalého správního soudního dvora ve Vídni č. 5657 ze dne 27. 5. 1914, publ. pod č. Budw. (A.) 10.219.) Na uvedenou judikaturu v mnoha rozhodnutích plynule navázal bývalý československý nejvyšší správní soud, jenž kupříkladu uvedl: *„Jak však již nejvyšší správní soud v přechetných svých nálezech vyslovil, nemá strana na výkon práva dohlédacího úřadům propůjčeného vůbec nijakého subjektivního nároku. Právo dohlédací vykonávají úřady jen jménem státu jako část své úřední kompetence k ochraně veřejných zájmů. Jest arcit' pravda, že tyto veřejné zájmy mohou jít paralelně se zájmy soukromými, tak že ochranou oněch dostane se ukojení i těmto, však tento možný reflexivní účinek nečiní účastníka ještě procesní stranou, mající nárok na úřední rozhodnutí.“* (Nález bývalého československého nejvyššího správního soudu č. 5181 ze dne 28. 3. 1923, publ. pod č. Boh. A 2156/23) Kategoricky pak soud prohlásil, že *„z toho, že při výkonu dozorčího práva jde o ochranu veřejných zájmů, plyne, že soukromá strana nemůže nikdy uplatňovati nárok na to, aby úřad vykonal dozorčí právo jemu příslušející, neboť ochrana zájmů veřejných náleží toliko úřadu, jak nejvyšší správní soud v četných svých nálezech opětovně již vyslovil a jak konstantně judikuje. Nemá-li strana podle toho vůbec subjektivního právního nároku na to, aby úřad užil svého dozorčího práva, lze jí tím méně přiznati nárok, aby je vykonal v její prospěch určitým, o ní žádaným způsobem (...). Odepře-li dozorčí úřad*

vykonati své dozorčí právo, na jehož výkon strana nemá subjektivního právního nároku, pak tímto odepřením nemůže být její subjektivní právo porušeno.“ (Nález bývalého československého nejvyššího správního soudu č. 19 707/31 ze dne 7. 1. 1932, publ. pod č. Boh. A 9597/1932). S přímým odkazem na předchozí judikát převzalo dosavadní závěry o nepřipustnosti správních žalob na neuplatnění dozorčího prostředku i správní soudnictví demokratické České republiky (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 39/99 ze dne 10. 7. 2000, publ. pod č. 762/2001 v časopise Soudní judikatura) a setrvává na něm konstantně až do současnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 153/2002-18 ze dne 29. 4. 2003, publ. pod č. 14/2003 Sb. r. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 35/2013-30 ze dne 7. 8. 2013, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 85/2015-36 ze dne 27. 7. 2016). Žalobkyně tak nemohla být vyrozuměním žalovaného na svých právech zkrácena. Rozhodne-li se správní orgán neužít svůj dozorčí prostředek, pak soudnímu přezkumu nepodléhají důvody, pro které se tak rozhodl. Právní názor žalovaného, proti němuž žalobkyně brojí, byl základem postupu, který se nijak nedotýká veřejných subjektivních práv žalobkyně, a proto nemůže podléhat hodnocení správního soudu.

Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

D.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 15. března 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu